

Gazet van Antwerpen gaat elke dag op zoek naar een jarige bij jou in de buurt en zet op die manier een streekgenoot even in de kijker. Vandaag spreken we met Albert De Troch uit Niel.

Hoofdinspecteur Albert De Troch (58) blikt terug op geslaagde loopbaan

“Politiediensten komen onvoldoende naar buiten met hun acties”

Waarom koos u voor een functie bij de politie?

Zoals zoveel jongeren was het ook mijn droom om politieagent te worden. Ik kan je verzekeren dat ik van mijn beroepskeuze geen ogenblik spijt heb gehad. Tijdens mijn loopbaan beoefende ik trapsgewijs de verschillende mogelijkheden van het beroep, gaande van verkeersagent en wijkagent om uiteindelijk 26 jaar wacht- en wijkofficier van de politiezone Brussel Noord te worden. Die zone is samengesteld uit de gemeenten Schaarbeek, Sint-Joost-Tenen-Node en Evere. Door aan verscheidene examens deel te nemen, klom ik op tot de graad van hoofdinspecteur van politie of met andere woorden officier van de gerechtelijke politie. Ik werd lid van de dienst 'Intern toezicht' van het Schaarbeekse politiekorps.

Tijdens je loopbaan heb je beslist leuke en minder prettige situaties meegemaakt. Wat is het grappigste voorval dat je je herinnert?

Een voorval dat me steeds is bijgebleven en dat me veel binnenpretjes heeft bezorgd, beleefde ik met mijn hondje: een lief teefje van het ras Maltezer die ieders vriend wou zijn. Toen ik nog wachtofficier was, had ik eens mijn hondje naar de kazerne meegebracht, omdat ze te veel jankte als ze alleen thuis was. Maar het bleef niet bij die ene dag. Het hondje trok elf jaar lang dag en nacht met mij mee op wacht. Hoewel dat officieel niet was toegelaten, werd het door mijn oversten gedoogd. Het hondje werd de mascotte van het politiekorps en werd zelfs uitgedost met een aangepast uniform van de politie. Mijn collega's doopten haar tot 'brigadier Dolly'. Aan de buitenwereld werd verteld dat Dolly een opgeleide drugshond was en werd ingezet op plaatsen die andere grote drugshonden niet konden bereiken. Op een dag kwam ik in contact met een collega van het comité P. Hij zei me dat hij al vaak op onze politieafdeling had horen spreken van commissaris Dolly, maar niemand scheen deze persoon echt te kennen. Ik proestte het uit van het lachen. Mijn collega zette grote ogen op wanneer ik hem duidelijk maakte dat het om een hondje ging.

“Mijn hondje trok elf jaar lang met mij mee op wacht. (...) Mijn collega's doopten haar tot 'brigadier Dolly'.”

In Niel sta je ook bekend als een specialist in het uitbouwen van websites. Waar komt dat vandaan? Specialist is een groot woord. Het is

Albert De Troch, een Brusselaar die dertien jaar geleden in Niel kwam wonen, vierde zondag zijn 58ste verjaardag. Hij sluit eind deze maand na 38 dienstjaren zijn loopbaan als hoofdinspecteur bij de politiezone Brussel-Noord af. Voor hem begint een nieuw hoofdstuk in zijn leven.

wel zo dat ik verscheidene Nielse verenigingen aan een website heb geholpen, zoals het brandweerkorps. Ik ging ervan uit dat de brandweer over een website moest beschikken. Daarna bouwde ik er ook een voor de gemeentendiensten, het maandblad *Rupelbrug* en de middenstandsradaad.

“Ik kan je verzekeren dat ik van mijn beroepskeuze nog geen ogenblik spijt heb gehad.”

Waarom vind je communicatie zo belangrijk?

Al van in mijn jeugd hechtte ik veel belang aan communicatie. Het is een item dat in iedere sector belangrijk is. Als eerste in een Brusselse politiedienst heb ik, weliswaar met de goedkeuring van de korpschef, een website voor het politiekorps uitgebouwd. Het kwam erop neer om de bevolking een overzicht te geven van wat we haar konden bieden. Op een gegeven ogenblik mocht ik een interne politiekant startende, die de collega's informeerde over wat er binnen het politiekorps gebeurde. Ik ga ervan uit dat een politiedienst niets te verbergen heeft. Naar mijn gevoel komen politiediensten onvoldoende naar buiten met hun acties en de resultaten ervan. De bevolking en de media hebben recht op informatie.

Je bent onlangs medewerker geworden van de Goednieuwskrant van *Gazet van Antwerpen*. Hoe ben je daar terechtgekomen?

Van journalistiek, en dan bedoel ik de schrijvende pers, heb ik weinig kaas gegeten. In de fotografie daarentegen kan ik mijn mannetje wel staan. Wanneer *Gazet van Antwerpen* medewerkers voor de Goednieuwskrant vroeg, reageerde ik onmiddellijk. Werken voor een krant is boei-

end, en vooral voor *Gazet van Antwerpen* waar de regionale berichtgeving bijzonder interessant is.

Je gaat eind deze maand met pensioen. Wat zijn je toekomstplannen?

Mijn echtgenote Suzanne De Leeuw, die als hulpboekhoudster bij de Brusselse politiezone werkt en nog enkele jaartjes moet werken, stelde al een lange waslijst op van allerhande klusjes die in de woning moeten gebeuren. Daar ben ik nog jaren zoet mee. Waar ik me vooral op ga toeleggen, is communicatie. Mijn passie voor communicatie zal nu volop aan bot kunnen komen.

Ik zal niets onverlet laten om bepaalde manifestaties en activiteiten in de gemeente op te volgen en vast te leggen. Op dit vlak sta ik voor iedereen open. Vervelen zal ik me zeker niet doen.

Paul VAN ROY

Albert De Troch werkt sinds kort voor de 'Goednieuwskrant' van *Gazet van Antwerpen*. Met een camera in de hand schuimt hij manifestaties en activiteiten in de gemeente af.

Foto Joris HERREGODS